Metafizica unei priviri pline de tentație

On Aprilie 23, 2012

Avem nevoie de ispita timpului oprit în loc ca să navigăm tot mai departe, cu spiritul, spre gloria măreției divine.

În ziua în care ochii lor se întîlniră și își spuseră deodată primele lucruri nelămurite și de nerostit pe care le îngînă ochii, Cosette la început nu înțelese. Se întoarse gînditoare acasă, în strada Ouest, unde Jean Valjean venise, după obiceiul lui, ca să petreacă șase săptămîni. A doua zi, cînd se trezi, se gîndi la tînărul acela necunoscut atîta timp nepăsător și glacial, care părea că acum o ia în seamă și nu i se păru de fel că această atenție i-ar fi făcut plăcere. Mai curînd era puțin mînioasă pe omul acesta disprețuitor și frumos. Se răzvrătea împotriva lui. I se părea că avea să se răzbune o dată, și se bucura copilărește. Se știa frumoasă și simțea nelămurit că avea o armă. Femeile se joacă uneori cu frumusețea lor, așa cum copiii se joacă cu bricegele. Şi se rănesc cu ea.

Cititorul își aduce aminte de șovăielile lui Marius, de tulburarea lui, de temerile lui. Rămînea pe bancă și nu se apropia. Asta o înciuda pe Cosette. Într-o zi ea îi spuse lui Jean Valjean:

— Tată, hai să ne plimbăm pînă colo.

Văzînd că Marius nu venea spre ea, se duse ea la el. În asemenea împrejurări toate femeile se aseamănă cu Mahomet. Lucru ciudat, primul semn al iubirii adevărate la un bărbat tînăr este sfiala și la o fată e îndrăzneala. E de mirare, și totuși nimic nu e mai firesc. Cele două sexe încearcă să se apropie și îmbracă unul însușirile celuilalt.

*În ziua aceea privirea Cosettei îl înnebuni pe Marius, privirea lui Marius o tulbură pe Cosette. Marius se depărtă plin de încredere, pe cînd Cosette se depărta neliniștită. Din ziua aceea se iubiră. **

Leadership: Modul tău de a-ți exprima sentimentele este o privire aruncată în depărtare, spre învățarea unei lecții de viață (mereu prezentă prin rememorare) care produce o potrivire între ce este în tine și ce este afara ta?

O privire aruncată în direcția dragostei, căutând astfel sensul vieții, poate reprezenta o dovadă a străduinței omenești de a cunoaște o altă parte a naturii umane, îndreptată spre visare, spre poveste, spre împărtășirea unor experiențe de viață truditoare, dar pline de satisfacții. Trebuie mers și mai departe de atât, și voi spune că sensul vieții, asemenea frumosului la care ne raportăm prin trăirile experimentate în momentele de visare, se află în interiorul relației dintre sentimentul unei stări de liniște interioară și sentimentul unei datorii față de valorile spirituale, precum: răbdarea, fidelitatea, adevărul, compasiunea și virtutea.

Iubirea este, totodată, și fapta unei Dumnezeiri care aranjează laolaltă tot ce se petrece conform unei rațiuni pline de mister și de înțelepciune. Suntem sau nu capabili să conștientizăm iubirea ca pe o deschidere a vieții în fața măreției și bunătății divine, plină de îndurare, în funcție de disponibilitatea noastră spirituală de a ne transforma lăuntric, de a ne dărui în totalitate deplin, divin, clipei ce trece, ce vine, dinspre ieri spre azi și mai departe în mâine.

Frumos și rezonabil, nu-i așa? Poate că însuși Dumnezeu sta în detaliile clipei care parcă nu

mai trece, în hotărârea clipei de a fi o sămânță pentru niște planuri roditoare, mult mai mari.

Dar mai ales în funcție de determinarea de a ne apleca cu o deschidere mai mare asupra unor lucruri sau oameni care se înscriu în universul nostru, putem să ne raportăm la Dumnezeu, integrand trăirile și aspectele care circumscriu vieții noastre într-o lumină a sensului pe care îl dăm evenimentelor în care suntem implicați. Din aceste evenimente reiese conținutul esențial al unei spiritualități bazate pe dezvoltarea personalității la nivel de "rol însemnat" pe care îl ocupăm într-o lume a pluralității, a schimbărilor neașteptate.

Nimic nu trece prin fața schimbării întâmplător. Cum bine spunea cineva, probabil că din punct de vedere al ofertei de frumos nimeni nu este născut sub o stea nefastă; trebuie doar să știm să citim cerul.

O lecție de viață (mereu prezentă prin rememorare) care produce o potrivire între ce este în tine și ce este afara ta, poate fi fi formulată astfel: "Niciodată să nu încerci să te faci înțeles, mai înainte de a-i cere cuiva să te asculte cu credincioșie de Dumnezeu."

Ce este iubirea, mai întâi de toate, decât privirea aruncată în direcția unui Dumnezeu care se îngrijește de omenire, care continuă să ofere iertare, până la sfârșitul timpului. Iubirea este răsplata iertării și salvării sufletului din fața amenințării, acțiunii sau stăpânirii răului.

Măreția divină în asta constă: în iertarea păcatelor, și obținerea fericirii, acelora care îndeplinesc planurile lui Dumnezeu.

Metafizica unei priviri pline de tentație se referă la sentimentul apropierii de Dumnezeu prin câștigarea iubirii desăvârșite. Aici, cred că este bine să ne reamintim mesajul lui Alexandre Dumas, ultima frază din finalul romanului, "Contele de Monte Cristo":

"Nu uitați că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înțelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: așteaptă și nădăjduiește."

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/metafizica-unei-priviri-pline-de-tentatie.html